

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Sive Antinomia Ivris Pontificii Et Cæsarei - per CCL. Differentias plurium
Doctorum auctoritate probatas, singulari studio in certas classes reducta,
discussa, & explicata

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

CCXVII. Differentur 2. Ius Canonicum magis animum punit, quàm ius civile,
regulariter loquendo,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61864)

DIFFERENTIA 2.

Jus Canonicum magis animum punit, quàm ius civile, regulariter loquendo, c. Tres personas, jun. Gloss. l. Vulgaris, §. Qui furti, ff. de furt. Decianus l. 2. c. 19. n. 20.

I. AD hoc probandum sufficit finium diversitas in Jure civili. & Canonico. Hoc enim spiritualia; illud temporalia attendit, c. Facta sunt, dist. 4. c. Quoniam idem, dist. 10. sed Decianus in particulari declarat. Secundum jus civile intrans domum alicujus ut furetur, & non furatur, non dicitur fur, l. Vulgaris, §. Qui furti, ff. de furt. At secundum Jus Canonicum intrans per ostium eo animo, ut furetur, licet nihil avertat, dicitur fur, & latro, c. Tres personas 23. q. 4. Qui locus tamen imperitiosus videri posset, nisi Glossa auctoritate fulciretur. Nam s. Augustinus ibi cum Christo de malis praelatis loquitur, quos furibus, latronibus, & mercenariis comparat. Unde sumpta occasione infert Glossa secundum Canones hoc ipso est aliquis fur, quod non intrat per ostium ut hinc, & de pœnit. dist. 1. c. Si propterea, & c. seq. secundum leges non est statim fur, licet clam intraverit furandi causâ, l. Vulgaris, & c. Igitur Canones furti & adulterii reos pronunciant illos, qui solo corde seu desiderio alterius rem vel uxorem atigerunt. Quam Christi doctrinam omnis Theologorum schola sequitur, adeoque Ecclesia; non ideo tamen, ut fures &

adulteros pœnis corporalibus, sed spiritualibus castigat, in foro animæ ad salutarem emendationem. Quod ponderans alciatus in c. Quod sedem, de off. ordin. Juris Canonici pœnas non fieri in ultionem delicti pronunciat, sed ideo imponi, ut delinquens pœniteat, & animam suam salvet. Ex quo sequitur ejusmodi pœnas non esse capitales, quemadmodum Bart. annotavit in l. 2. de publi. iudic.

II. Pœnae autem legibus constituta vindictam intendunt, externa opera per se respiciunt, animi propositum per accidens, quatenus foras emicans facti malitiam auget. Quid enim obest conatus, si injuria nullum habuit effectum? l. 1. ff. Quod quisque iuris, l. Cogitatione 18. ff. de pœn. l. 14. ff. ad l. Cornel. de Sicariis. In Canonibus quidem non uno loco legitur, intentionem, cogitationem, animum puniti, juxta illud. *Huius peccandi sola voluntas*; sensus tamen animi est, de occultis quemquam puniti, sed tunc demum, cum animi propositum in facto ipso conspicitur. Si qua igitur hic inter Jus sacrum, & profanum dissonantia cernitur, in modo potius, quàm substantia existit.